

РЕШЕНИЕ

№ 5249

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5145** по описа за **2020** година докладвано от съдия Любка Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при ОПП - СДВР, с адрес: [населено място], [улица] № 5, чрез юрисконсулт Д. И. – пълномощник, подадена срещу Решение № 75532 от 23.04.2020г. на СРС, НО, 94 състав по НАХД № 1613/2019 г., с което по жалба на З. М. е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 3383зз-91/20.01.2019г., издадена от младши автоконтрольор към ОПП, СДВР, с която на основание чл. 72 ал. 1 т. 1 и т. 2 ЗМВР, на ответника, е наложена принудителна административна мярка "Задържане за срок до 24 часа".

Иска се отмяна на съдебното решение като неправилно и постановено при допуснатото нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. В жалбата излагат подробни съображения за това, че първоинстанционният съд превратно е възприел фактическата обстановка, при което е извел неправилни изводи, привеждат се доводи за законосъобразност на обжалваната заповед за задържане, както и че наличието на данни за съпричастност на задържания към извършване на престъпление се установява от материалите по преписка № 3383-ЗМК-82/2019г., където се съдържат и мотивите. От изложението може да се направи извод, че според касатора неправилността на решението, поради допуснатото нарушение на приложимия

материален закон, съществените процесуални нарушения и необосноваността, представляват отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК.

Ответникът - З. М., чрез процесуалния си представител адв. Х. не се явява и/или представлява в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, и при спазване на законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 АПК в условия на извънредно положение.

Разгледана по същество същата е основателна.

Предмет на оспорване пред първоинстанционния съд е било задържането на З. М. под стража за срок до 24 часа със Заповед за задържане рег. № 3383зз-91/20.01.2019г., издадена от К. О., младши автоконтрольор към ОПП, СДВР. В заповедта е посочено правно основание за задържането чл.72 ал.1 т.1 и т. 2 ЗМВР, проверка за извършено престъпление по чл. 325 НК, неизпълнение на получено разпореждане. По случая са образувани бързо производство рег. № 3383 - ЗМК - 82/2019 г. по описа на 08 РУ - СДВР , прокурорска преписка № 2351/2019 г. по описа на СРП, а на ответника е съставен АУАН №146788/20.01.2019г. за ПТП и извършено нарушение на чл. 40, ал.2 и чл.123, ал.1 от ЗДвП.

С Разпореждане от 05.03.2019 г. СРС, НО, 94 състав е изискал от 08 РУ- СДВР копие от материалите от бързо производство рег.№ 3М-3383-ЗМК-82/2019г., относими към атакуваната заповед.

Правилно е прието от първоинстанционния съд, че заповедта за задържане е издадена от компетентен орган и в кръга на предоставените му от закона правомощия, както и че са спазени формата, задължителните реквизити и процедурните правила при издаването ѝ.

След като се запозна с доказателствата и свидетелските показания по делото, настоящата инстанция намира за установена следната фактическа обстановка, която се различава от установената от първоинстанционният съд:

Към 20.01.2019г. ответникът З. М. живеел на адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 и притежавал л.а. марка "Фолксваген", модел "Т." с рег. [рег.номер на МПС] , който на тази дата е бил паркиран пред дома му.

На 20.01.2019г. около 15. 00 часа служители на СДВР - ОПП - Н. М. и К. О. - и двамата, заемащи длъжност "младши автоконтрольор" в 01 група "Пътен контрол" към ОПП - СДВР, били изпратени в[жк], пред блок № 412 във връзка с постъпил сигнал от И. И., за това че е станал очевидец на настъпило ПТП с паркираният му лек автомобил марка "Мазда" модел "3" с рег. [рег.номер на МПС] , а участникът е напуснал мястото на ПТП. И. И. посочил на пристигналите служители, паркираният в близост автомобил, който е бил управляван от участника в ПТП. След като огледали двата автомобила и констатирали, че следите върху паркираният наблизо автомобил „Фолксваген Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , отговарят на описаното от И. ПТП, служителите на СДВР - ОПП започнали да заснемат щетите върху двата автомобила. Свидетелката С. И. - съсед на ответника, го уведомила, че полицейски служители оглеждат автомобила му. Ответникът З. М. слязъл пред входа, а малко след него

слезли и съпругата му - свидетелката М. М. заедно с децата му. Полицейските служители уведомили З. М., че ще му бъде съставен акт за установяване на административно нарушение по ЗДВП, поради това, че е реализирал ПТП с паркирания пред бл. 412 автомобил „Мазда 3“ с рег. [рег.номер на МПС] и е напуснал мястото, без да уведоми контролните органи. З. М. изразил несъгласие с извода на служителите на СДВР, че той е реализирал ПТП и започнал да снима с личния си мобилен телефон. Неговата съпруга и свидетелят В. Х. твърдят, че М. е снимал с два телефона едновременно – неговия и нейния.

Видеозаписът – da20190120_152247.mp4, от един телефон е приложен от адв. Х., представляващ З. М., като доказателствено средство към делото, приобщен към него и изследван за автентичността си с експертиза. На него се вижда точно участъка от тротоара до полицейската кола, който е равен, покрит с асфалт и е сух – на него няма нито кал, нито локви, нито киша, както твърдят свидетелите по делото Р. М. и М. М. (Протокол от съд. заседание на 08.07.2019г.), които да са причина за подхлъзване на младши автоконтрольор Н. М.. На записа се вижда как Н. М. слиза от автомобила, представя се и разпорежда на ответника З. М. да му предостави документ за самоличност, от 0.57 мин. до края на записа 1.38 мин. се чува пет последователни пъти, че полицейският служител продължава да иска личната карта, а ответникът З. М. повтаря „добре, ще я дам“, „сега“, „давам га“ и „чакай, давам га“, очевидно без да я предоставя. През това време се чува, че на три пъти Н. М. му казва „престанете, ако обичате“ и „не ме снимай“, докато видеозаписът продължава. В кадър се появява ръката на Н.М., в опит да застане пред камерата, без да я докосва и почти едновременно с това се чува гласът му - „Не ме блъскай!“, съпроводено с движение на камерата, а след това повторно „Не ме блъскай!“, „Не ме снимай!“, след което камерата започва да се движи твърде бързо в различни посоки, а записът свършва в 1.38 мин. Това е времето, по което Н. М., К. О. и И. И. твърдят, че З. М. е съборил Н. М. на земята. След което на помощ на Н. М. се притичва К.О. и двамата заедно задържат З. М., а в следствие към тях се присъединява повиканият преди това за подкрепление полицейски екип от 08 РУ – СДВР, както и повиканият в следствие заради пострадалия Н.М. екип на спешна помощ.

Със Заповед за задържане рег. № 33833з-91/20.01.2019г., издадена от младши автоконтрольор при СДВР - ОПП, К. О., жалбоподателят З. М. бил задържан на правно основание чл. 72 ал. 1 т. 1 и т. 2 ЗМВР, проверка за извършено престъпление по чл. 325 НК, неизпълнение на получено разпореждане на 20.01.2019г. в 16.00 часа и бил транспортиран в сградата на 08 РУ - СДВР. Освободен бил на 2 1.01.2019г. в 15. 25 часа.

По реда на чл. 356 ал.1, т. 1 НПК със съставяне на действието за първото действие по разследването - разпит на свидетел, е образувано бързо производство № 33833МК-82/2019г. по описа на 08 РУ - СДВР за това, че за времето около 16.00 часа на 20.01.2019г. е причинена лека телесна повреда на Н. Г. М., младши автоконтрольор при СДВР, ОПП, при и по повод изпълнение на службата му - престъпление по чл. 131 ал. 2 т. 3 вр. чл. 130 ал. 1 НК. На Н. М. е оказана медицинска помощ и е била извършена съдебно-медицинска експертиза, която потвърждава неговите показания и е приложена към делото, като част от преписката по бързото производство. Поради фактическа и правна сложност, на 24.01.2019г. с прокурорско Постановление, бързото производство се преобразува в производство по общ ред.

Младши автоконтрольор К. О. съставил АУАН бл. № 146788/20.01.2019г., на

ответника М., за административнонаказателно нарушение на чл. 40 ал. 2 ЗДвП и на чл. 123 ЗДвП.

Въпреки, че първоинстанционният съд твърди, че е преценил с доверие гласните доказателства - показанията на свидетелите М., И. и М. и твърди, че същите са еднопосочни, логични и безпротиворечиви, като намират опора в писмените доказателства и във вещественото доказателствено средство - 1 брой оптичен носител, съдържащ като доказателство направения от жалбоподателя запис на случката, настоящата съдебна инстанция не е съгласна с това твърдение, защото намира противоречие между гласните доказателства на М., И. и М. с вещественото доказателство. Прави впечатление, че съдът не коментира и явно не е взел под внимание писмените свидетелски показания дадени в рамките на бързото производство, както и обясненията, дадени от Н. М. и К. О., както и от свидетеля И. И..

Показанията на свидетеля Р. М., отразени в Протокол от съд. заседание на 08.07.2019г., не отговарят на видеоматериала, но въпреки това първоинстанционният съд ги кредитира и обявява за безпротиворечиви – той твърди, че М. не е имал време да си даде личната карта, че Н. М. се е подхлъзнал в кал и е паднал сам, което видимо не отговаря на реалните събития. Другата свидетелка С. И., разпитана в същото съдебно заседание твърди, че Н. М. е искал личната карта на З. М. едва след като вече е бил с белезници, нещо, което не отговаря на видеоматериала, но тя се е намирала и твърде далеч – на терасата на апартамента си, на около 25м. Тя и съпругата му твърдят, че З. М. не е оказвал съпротива, докато всички останали свидетели твърдят, че е имало поне боричкане или направо, че З. М. е блъскал грубо Н. М.. Свидетелят И. И., в Сведение от 20.01.2019г и Протокол за св. показания от 08.02.2019г. (бързо производство рег. № 3383 - ЗМК - 82/2019 г. по описа на 08 РУ – СДВР), твърди, че З. М. грубо е блъскал Н. М. и в резултат той е паднал на земята, а на видеозаписа е видно, че той стои в непосредствена близост до тях и съответно е можел да чува и вижда най-добре случващото се.

Показанията на младши автоконтрольори Н. М. и К. О., обективирани съответно в Протоколи за разпит от дати 23.01.2019г. и 20.01.2019г., които са част от приложената преписка по бързото производство, също са безпротиворечиви и напълно съответстват на приложения към делото видеозапис da20190120_152247.mp4, ведно със свидетелските показания на И. И..

Касационният съд кредитира с доверие вещественото доказателствено средство - 1 брой оптичен носител, съдържащ доказателство видеозапис da20190120_152247.mp4, предоставен от З. М..

На основание разгледаните доказателства по делото съдът намира, че от страна на З. М. е налице опит да се попречи на органа да изпълни служебните си задължения - чл.72, ал.1, т.2, освен това задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа, е принудителна административна мярка. При налагането ѝ административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност. Заповедите, постановени по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР са актове, за постановяването на които е достатъчно да има данни за извършено престъпление. Както неведнъж ВАС е посочвал в постоянната си практика, не е необходимо тези данни да имат характера на данни от категорията на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 НПК и без значение крайния резултат от образуваното досъдебно производство.

Постъпките на З. М. безспорно имат характер на хулигански прояви по смисъла на чл.325, ал.2 НК, което е престъпление от общ характер, като без правно значение за настоящото производство е дали с деянието е причинена телесна повреда на полицейския служител, тъй като това е въпрос, който следва да бъде установен в хода на досъдебното производство. При подобно неуравновесено и емоционално поведение, органът не може да е сигурен дали ответникът няма да нападне собственика на пострадалия лек автомобил "Мазда 3", след тяхното тръгване, следователно с тази мярка той е попречил на З. М. да извърши друго престъпление под влияние на афект. Безспорно, принудителните административни мерки следва да се прилагат ограничително и при стриктното спазване на закона. В разглеждания случай налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като е извършено с оглед на защита на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. За задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществен интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната свобода. При задържането на лицето са му били разяснени правото на адвокатска защита, правото на медицински преглед, на свиждане, уведомяване на семейството или друго заинтересовано лице, видно от подписаната от лицето декларация, екземпляр от която същият е получил.

Не на последно място, в съответствие с Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд на Република България, като мотиви за издаването на заповедта следва да се ценят и материалите, съдържащи се в рег. № ЗМ-3383-ЗМК-82/2019 г., относими към атакуваната заповед.

Изложеното налага извода, че принудителната административна мярка е приложена спрямо ответника по касация в съответствие с материалноправните изисквания на закона и доводите на касатора в този смисъл са основателни.

Предвид горното, настоящият съдебен състав на касационната инстанция счита, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно и е постановено при визираните от касатора отменителни основания и на основание чл. 222, ал. 1 АПК следва да бъде отменено, като постанови друго решение, с което жалбата на З. М. срещу заповедта за задържане по чл.72, ал.1, т.1 и т.2 ЗМВР да бъде отхвърлена като неоснователна.

Решението следва да бъде отменено и в частта на разноските. При този изход на делото право на разноски има процесуалния представител на касатора, който не е заявил такова искане. На основание чл. 143 ал. 1 АПК направените разноски за изготвената СТЕ следва да бъдат възложени в тежест на ответната страна.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 75532 от 23.04.2020г. на СРС, НО, 94 състав по НАХД№ 1613/2019 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. М. срещу Заповед рег. № 3383зз-91/20.01.2019г., за задържане на лице на основание чл.72, ал.1, т.1 и т.2 ЗМВР, издадена от младши автоконтрольор към ОПП, СДВР.

ОСЪЖДА З. М. да заплати направените в хода на производство разноски в размер на

116, 23/сто и шестнадесет лева и 23 стотинки/ за изготвената СТЕ.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.